

OLGA ALEXANDRA DIACONU

**INTRARE ÎN
PRIMĂVARĂ
POEZII**

SEMĂNĂTORUL
Editura online -Mai 2010

CUPRINS

CUPRINS.....	2
INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ I.....	4
INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ II.....	6
INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ III	7
CA O PĂRERE	8
O LUME-ARHAICĂ SE ÎNTREVEDE	9
E TOTUL SIMPLU-N FIRE	10
AZI SIMT C-AM ÎNFLORIT PE DINĂUNTRU	11
ZVON DE VIAȚĂ.....	12
SUNT CA O SĂMÂNȚĂ SUB ZĂPADĂ.....	13
SIMT O PUTERE MAGICĂ ÎN MINE	14
SE SPARGE MIEZUL GRÂNELOR	15
E TIMPUL SĂ PĂȘEȘTI ÎNALT.....	16
PĂTRUNZI ÎN MINE CA O TAINĂ.....	17
CA ROUA DIMINEȚII.....	19
IUBIREA	20
ÎN CURÂND SE FACE TOAMNĂ	21
AZI SIMT BUCURIA DEPLIN	22
ARBORELE MEU ROȘU	23
ȚII MINTE?	24
ÎMI TRAG NEPĂSAREA PE TRUP.....	25
N-AI SĂ MĂ RECUNOȘTI	26
E-O VREME-AFARĂ ASTĂZI CA ATUNCI	28
CE ZUMZET AZI LA STUPII DIN LIVADĂ! 29	
RĂSAD DE VISE	31
NU EU SUNT VINOVAȚĂ DE IUBIRE	33
STĂTEAM DOAR TÂMPLĂ LÂNGĂ TÂMPLĂ.....	34
DAR TU ÎN SUFLET ÎMI COBORI	35

MI-E DOR DE GÂNDUL TĂU FRUMOS	37
DOAR PENTRU TINE SCRIU	38
ÎNVOLBURAREA E DOAR ÎN ADÂNC.....	39
CREDEAM.....	40
TRĂIESC DIN NOU CU VISE ȘI HIMERE...	41
MI-E SUFLETUL LA PÂNDĂ, TOTUȘI.....	42
AȘ VREA SĂ-ȚI SCRIU	43
MI-AI SPUS SĂ NU-ȚI MAI SCRIU.....	44
E PACE-N MINE.....	45
TOATE IUBIRILE S-AU TREZIT.....	46
CÂND VÂNTUL MĂ MÂNGÂIE	48
E-ATĂTA LUMINĂ PE CER.....	50
TOT MAI TRESALTĂ CERUL.....	51
NU MAI AM NORI	53
ASCULT CA-N VIS	54
ÎN DIMINEAȚA VIEȚII, FII	55
TU EȘTI CARTEA VIEȚII MELE.....	56
ÎNCERC SĂ FIU ACEEAȘI	57
A PLOUAT DE-ATUNCI CU ANI.....	58
NICI TU VREO VINĂ N-AI.....	60
ȚI-AM PUS ÎN PALME.....	61
NICI POEZIA NU M-A MAI PĂTRUNS	62
PASĂREA SUFLETULUI	63
MĂ LAS PIERDUTĂ	64
VRAJA ZILELOR DE VARĂ	65
UITE, FRUCTELE SUNT COAPTE.....	67
FILELE VIEȚII.....	68
DIMINEȚILE SUFLETULUI	69
IUBIREA DE PATRIE.....	75
PATRIA.....	78

INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ

I

Pătrund în primăvară
ca-ntr-un vis
în care îmi contemp lu
bucuria
Pentru o clipă
sunt nemuritoare –
am soră bună
veșnicia

Devin risipă
cum doar veșnicia
risipă știe
să devină
ca o săgeată
când prin trup străbate
lăsând deschise
cerurile toate -
puzderie de lumi
ce nu știau
că-n mine iarna-ntreagă
dormitau

Și, când mă-ntorc,
o pulbere de stele
se revarsă,
câmpuri cu flori
din tăpile desculțe
stând să crească

de parcă
niciodată n-am știut
că sunt
o dâră de uscat pe ape

Din cer înalt
aud un gând ascuns:
nu, pentru oameni,
asta nu se poate.

25. 3. 2009

INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ

II

Azi simt că am intrat în primăvară –
sunt ca o ramură înmugurită
ce a visat întreaga iarnă
căldura sevei din pământ ivită
Și-aștept din mine
jeturi de lumină
să izbucnească
Și –ca un val de nori –
sufletul tău să-l încălzească
să-l pot cunoaște
pe deplin

O frunză –pentru tine nevăzută –
a înverzit în pieptul meu
Și-așteaptă ca întreg
copacul meu ascuns
să înfrunzească

E de ajuns
să-l simți
plutind
în jurul tău
Și să-l numești copacul vieții
ca pe de-a-ntregul ție
să-l închin.

11. I. 2010

INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ

III

Văd pretutindeni mantii de zăpadă,
dar simt că-n mine
a-nflorit un pom
cu rădăcina-n cer și ramuri-roată
și nevăzut de niciun ochi de om

Doar noaptea
pomul meu se înlumină –
cu ochii-nchiși
abia de-l pot roti

Simt clipa doar
cu veșnicie plină
și timpul parcă
nu s-ar mai ivi.

27. I. 2010

CA O PĂRERE

Ca o părere-mi sună
mar-te-n suflet –
e aerul mai proaspăt
și mai cald
și un avânt de viață
mă cuprinde
și sufletu-mi e parcă
mai înalt

Simt cald sărutul
soarelui în palmă –
îl simt și parcă
mâna a-nflorit

Privesc copiii adânciți în larmă
ca semn că zeul Pan
a și venit.

3. II. 2010

O LUME-ARHAICĂ SE ÎNTREVEDE

O lume-arhaică se întrevede –
pământ și cer
se-ntrepătrund tăcut
și duhuri tainice și nevăzute
trezesc iar haina reavănă
la trai văzut

Tresaltă-n pașii mei zvâcniri de coajă –
semințele au încolțit de-acum
și merg de parc-aș fi pătrunsă-n vrajă –
stihiiilor din jur să mă supun.

3. II. 2010

E TOTUL SIMPLU-N FIRE

E totul simplu-n fire
și-n mine simplu e -
sunt vamă de iubire
cum firea-ntreagă e

Iubirea ca o haină
prea lin mă înfășoară –
port universu-n sânge
cum muzica-n vioară

Port universu-n vine
și-n frunte licărind -
lumina treaz mă ține
fără s-o mai aprind

Lumina asta trează
iubire e de veacuri
și sufletu-mi așează
în ceruri cu cerdacuri

De sus să tot privesc
iubirea cum coboară
și-n mine fremătând
să mă mai nasc o oară.

18. III. 2009

AZI SIMT C-AM ÎNFLORIT PE DINĂUNTRU

Azi simt c-am înflorit
pe dinăuntru
de parcă
pomii-n floare-au izbucnit
și s-au mutat în curtea mea de taină,
iar cei de prin grădină au pierit

Îmi port pe cale bucuria lină,
grădinii pomii vreau să îi întorc,
primind în schimb o noapte mai senină
pe care cerului eu să i-o torc

Mângâi cu palma mătășorii fragezi -
vreau în căuș căpșorul să le -ncapă -
și-ncet plutesc în mine
și-ncep să mă rotesc -
cântul de păsări parcă m-ar purta
prin lumi secrete ce acum m-adapă

Nici nu mai știu unde să mă opresc –
în mine primăvara a rămas,
chiar dacă-n iarnă geamuri înfloresc
și în troiene neaua e-n popas.

3. IV. 2009

ZVON DE VIAȚĂ

Zvon de viață
răspândit în lume
înflorește aerul anume
pentru noi

E-o-nălțare-n tot
ce ne-nconjoară:
firul ierbii printre pietre iară
s-a ivit

Pretutindeni ochii nevăzuți
strălucesc ascuns
simțind a vară,
brațe nevăzute se întind
soarelui să-i spună bun venit

Suflete, și tu acum te-nalță
ca și cum te-ai naște
înc-o oară.

6. III. 2009

SUNT CA O SĂMÂNȚĂ SUB ZĂPADĂ

Sunt ca o sămânță sub zăpadă,
toropită și c-un ochi afară,
celălalt ‘ năuntru se privește
și de primăvară se-nfioară

Parcă infinitul se undește-n mine –
prin cămări de suflet vrând să primenească
și prin vasu-n care locuiesc
se preumblă-o apă mai cerească

Înfloresc în taină, tot mai înăuntru –
floarea pomilor a izbucnit ascuns
și-o aștept să spargă, să dea la iveală
sufletul ce-n alte lumi e dus.

3. IV. 2008

SIMT O PUTERE MAGICĂ ÎN MINE

Simt o putere magică
în mine,
nici eu nu știu
de unde s-a ivit

Mă-nalț ascuns
și sufletul e-nmugurit -
în vraja ta
de parcă am pătruns

Iau câmpurile-n trombă
adânc în mine -
pe nesimtite
lutul s-a desprins

Simt mieii Paștelui
tăcuți,
gata de jertfă,
fără a simți durerea-n sânge,
ci numai pe Iisus,
în carnea lor
ascuns
când s-a ivi.

25. III. 2009

SE SPARGE MIEZUL GRÂNELOR

Un zvon de viață
umblă peste câmp:
se sparge miezul grânelor
sub coajă
și-l oblojește
și-l înluminează
duh tainic
din adâncuri de pământ

Se logodește lutu-n somn
cu cerul
Când se trezește,
e înluminat,
de parcă
nu l-au troienit zăpezi
și nici ca piatra
nu l-a uscat gerul

Uitarea e mereu
ascunsă-n miez –
e noaptea, zi
și ziua este noapte,
după cum duhul doarme
sub zăpezi
sau înverzește
visurile toate.

10. III. 2009

E TIMPUL SĂ PĂȘEȘTI ÎNALT

E timpul să pășești înalt
pe străzi –
un vânt călduț
ivit printre cotloane
a încolțit cartofii prin cămări
Și primenește rufele-n balcoane

De bucurie, pomii înfrunzesc
Și sângele s-a subțiat în taină,
e iarba încolțită sub zăpezi
Și-ți strălucește pielea pe sub haină.

14. II. 2010

PĂTRUNZI ÎN MINE CA O TAINĂ

Pătrunzi în mine ca o taină –
zadarnic caut baiere ascunse
să le dezleg

Mă-nvăluie iubirea ta,
mi-e haina
prin care cerul pot să-l simt:
sublim,
întreg

Plutire sunt -
în cer ascuns
port taina
care m-a pătruns
Și care prin furtună doar
pot s-o înece

Ca soare viu
într-un târziu
te văd c-un ochi
Și nici nu știu
din vraja ta
când m-am desprins

Simt pacea doar
cum mă inundă –

e veșnicia în secundă

încă puțin

Și dacă-ncerc
să o păstrez
simt cum
de tine mă desprind
Și mor senin.

5. IV. 2009

CA ROUA DIMINEȚII

Ca roua dimineții
eu mă pătrund de vară,
iubirea ta prin anotimp
când mă rotește
Și toată sunt ca grânele,
ce-așteaptă secera iubirii
să le crească

Simt c-am ajuns
ca soarele-n amiază –
din depărtări
Și din adâncuri
tu mă adună

Azi ca un sâmbure de foc,
căzut din cer,
mi-e sufletul

Răcoarea de pământ -
de i-o oferi –
el fără șovăire
va ști să te-mplinească.

10. I. 2010

IUBIREA

Iubirea e un anotimp
ce se rotește după stele –
ne-nalță până în Olimp
sau ne coboară printre iele

Iubirea este doar un cuib
cu porumbei pândiți de șarpe –
ne-mpodobește cu-al ei nimb
Și-apoi veninul ne desparte

Iubirea este doar un vultur
ce-n ceruri 'nalte se rotește –
ea ne găsește orișiunde
Și, când dispare, nu vestește

Iubirea e doar un abis
în care te cufunzi de dor,
prin care treci ca într-un vis
Și apoi cazi ca dintr-un zbor.

11. I. 2010

ÎN CURÂND SE FACE TOAMNĂ

Bucuria ce întregă m-a pătruns
e semn că în curând
se face toamnă
Ce-mi pasă ! întreaga vară eu am râs
Și-am mers la braț cu îngeri
de lumină având haină

Ca o explozie stelară, eu sufletul
prin viață mi l-am dus
Și-acum e vremea
să-l întorc
mai spre apus

Un satelit divin
voi fi de-acum
dumnezeiasca mână să mă cearnă.

11. I. 2010

AZI SIMT BUCURIA DEPLIN

Azi simt bucuria deplin
pentru că toate cerurile cântă în mine
Și păsările mi se reflectă-n priviri
Zborul lor mă încercuie -
e-un zbor ascuns
cum ascunse sunt gândurile
care plutesc între noi
așteptând să se transforme-n cuvinte
Și-n gesturi, și-n cântecul trupurilor
cuprinse de dor.

12. I. 2010

ARBORELE MEU ROȘU

Arborele meu roșu s-a deschis
în lumină,
iată, fructele lui tainice așteaptă
să le culegi,
să le mistui
o dată cu respirația,
să ardă-n lumină
ca o candelă cosmică,
ca o stea în formă de inimă
plecată dintre noi
pe firmament.

12. I. 2010

ȚII MINTE?

Ții minte
pomul tânăr din livadă?
În joacă
îl plantasem
amândoi
și-am spus cuvânt de jurământ:
cine-a plantat,
va trebui să-l vadă

Au trecut ani,
noi am uitat
și azi
iar l-am văzut:
e decât casa
cu doi metri mai înalt
și, frunza
când ușor i-a fremătat,
te-am revăzut o clipă
și-am oftat

Dar frunza lui
m-a mângâiat încet,
de parcă mi-ar fi zis:
lasă-l pe el,
eu îți rămân prietenul fidel. 25. III. 2009

ÎMI TRAG NEPĂSAREA PE TRUP

Îmi trag nepăsarea pe trup
ca pe-o haină
și sufletu-ntreg mi-l arunc
prin hubloul hazardului

Ca piatra devin,
nu mai vreau să pătrund
nicio taină –
imună să fiu la freamătul vieții

Dar asta se-ntâmplă
doar noaptea
când prin alte lumi
mă închin
și-apoi,
trează,
iar vreau
să-i stau în prag dimineții,
iubirii,
durerii
iar pradă să fiu
când lumina mă cheamă
din înaltul înaltului.

2. IV. 2009

N-AI SĂ MĂ RECUNOȘTI

N-ai să mă recunoști,
de-ai să mă vezi
întâmplător
în cer,
de faci fereastră

Atâta bucurie ne-nțeleasă
în câmpul plin cu miei
și vajnici iezi,
de parcă
tot ce simțeam
până mai ieri
pe prisma nevăzută-a
casei noastre
ne-a fost furat
și dus de vânt pe câmp
și-n floarea din fereastră

Când a-nflorit,
nici nu mai știu,
știu doar că-n ea
e dimineață
și-n mine
e deja târziu,
dar țin piept zilei
la amiază –
trează să fiu,
de mă găsești,

și nici să bănuie
în vreo clipă
că-n mine
timpul se-nserează.

25. III. 2009

E-O VREME-AFARĂ ASTĂZI CA ATUNCI

E-o vreme-afară astăzi
ca atunci
când tocmai ai plecat
și frâiele tristeții
neprinse-n chingi
mi le-ai lăsat

Și totuși,
o putere mă înalță
în mine ca-ntr-un început
în care
totul e doar iubire
ca și cum
neîncetat
plutește-o vrajă
peste fire

Doar rareori
îmi mai apari
ca rana
ce încă nu s-a vindecat deplin
Nu deschid ochii,
nu ridic sprânceana,
iertare îți trimit printr-un surâs –
de mine să mă bucur
ca-ntr-un vis,
fără oftat,
fără suspin.

25. III. 2009

CE ZUMZET AZI LA STUPII DIN LIVADĂ!

Ce zumzet azi
la stupii din livadă! –
e sărbătoare azi
la urdiniș,
albinele se-ntrec
s-adune
polen din floare
ca pe-un luminiș
și parcă,
ascuns în mine,
ca o poartă spre cer,
iubirea s-a deschis

Văd ceru-ntors
în iarbă și în flori,
lumina curge
și rămâne-n aer,
de parc-ar fi
un caier de culori,
grăbit să-nvingă
al zăpezii vaier

E-atât de simplu
viața s-o ascuți,
s-o vezi,
s-o simți!
Doar când te lași
de anotimp învins,

petalele cum știu
să fie-nvinse
de soare
când corola și-o deschid
și cum
în seară stau învingătoare
când fără teamă
ochii și-i închid

Nu vor să-și piardă
sufletu-n răcoare
O clipă doar
privind eu le fac zid,
apoi ele dispar –
e noapte în albastrele răzoare.

25. III. 2009

RĂSAD DE VISE

Azi nu râd,
nu tresar -
ca printr-o spărtură de cer
îmi apar visele toate
făcute răsad
pentru tine
Și-n derularea lor
ca într-un fleche
abia de te văd
cum apari
cum tresari
când auzi pașii mei
legănați,
cum lași cheia sub preș,
cum mă-ntâmpini cu lumile toate în tine
fără să știi că le ai,
dar în care mă chemi și pe mine

Și totul devine
atât de simplu
și-atât de măreț
ca-n fire
unde totul învie și-adoarme
doar din iubire

Ca pe-o haină
ne tragem iubirea pe trup,
ca pe-o taină

și, transfigurați de miraj,
nu mai vedem niciun lucru în jur –
totul e-n noi,
nici chiar noi nu mai suntem
cu noi –
ne ascundem
într-un nestăvilnit și unic șuvoi

Lumina e trează
doar într-o singură stea
care încă n-a răsărit,
dar ne va aștepta
până vom construi
un cerdac într-un cer
mai aproape de ea.

29. III. 2009

NU EU SUNT VINOVAȚĂ DE IUBIRE

Nu eu, doar apa tulbure-i
de vină
când gânduri negre-n dragoste
se-anină

Nu eu, doar vântul cel rătăcitor
de vină e
când nu freamăt de dor

Nu eu, doar cerul
ce încurcă norii,
e vinovat
de freamătul culorii

Nu eu sunt vinovată de iubire,
doar taina ce cuprinde-ntreaga fire.

6. II. 2009

STĂTEAM DOAR TÂMPLĂ LÂNGĂ TÂMPLĂ

Stăteam doar tâmplă lângă tâmplă
mirați de tot ce ni se-ntâmplă

Priveam cu ochii larg deschiși,
de vraja vieții eram prinși

Voiam să cucerim chiar munții
c-un nimb ivit în dreptul frunții

Pluteam pe mare sau uscat,
trăiam viața doar înalt

Stelele-n ziuă coboram
și ziua-n noapte-o adăstam

Cream castele de nisip
risipind viața pic cu pic

Făceam din lună un veșmânt
și-n palmă scris-am jurământ

de sărăcie și iubire,
ne credeam rege peste fire

Dar ce nu ne credeam cândva?
Și-acuma unde-i viața ta?...

5. III. 2009

DAR TU ÎN SUFLET ÎMI COBORI

Iau cartea de filosofie
și urc în lumile abstracte,
dar tu în suflet îmi cobori
prin foi și literele moarte

Tot cu privirea luminoasă
și în costumul tău cel negru,
în sufletul meu îți faci casă
și ești iubitul cel integru

Am pus o pânză-ntunecoasă
pe despărțiri și peste ceartă,
iubirea mea nu va muri,
te va găsi și fără hartă

E-un loc înalt în univers
unde doar noi ne găsim rostul,
ne subțiem intrând în vers
și ne e cerul adăpostul

Tu ochelarii cei de cal dă-i jos -
iubirea să mi-o simți,
plutind ca stele în astral,
te-ascund în ochii mei fierbinți

Ești certăreț, ești arțăgos,
iubirea tu mi-ai pus-o-n cui,
dar m-ai iubit vijelios,

iubirea ta, cum alta nu-i

Iau cartea de filosofie,
dar printre litere te-ascunzi,
ești ghem de nervi și logoree,
ești tot un fulger când te-ncrunți

Așa că nu mai am ce face,
în carte nu mă regăsesc,
mă plimb buimacă, ca pe ace
și doar în versuri mai trăiesc

Vezi, sufletul meu se deschide
să te cuprindă într-un vers,
căci versul poate-n el închide
chiar și întregul univers.

10. III. 2009

MI-E DOR DE GÂNDUL TĂU FRUMOS

Mi-e dor de gândul tău frumos
înscris în mine ca-ntr-o carte
și care e vijelios,
chiar când distanța ne desparte

Dă-mi vijelia înapoi
s-o țin pe suflet ca pe-o rană,
iubirea ta s-o simt șuvoi,
să n-o mai las ca pe o vamă

Tu n-ai habar când dormi adânc
că eu în noapte nu adorm,
veghez cu noaptea la oblânc
cum aș cădea din somn în somn

Eu vamă vremii vreau să-i fiu
până ce n-oi muri de tot
Fii la caleașcă surugiu -
să-mi lași tu pentru drum un slot!

10. III. 2009

DOAR PENTRU TINE SCRIU

Doar pentru tine scriu și n-ai habar
câtă durere se ascunde-n har

Doar pentru tine mă arunc în vers
cu sufletul cât 'naltul univers

Nu pot în frâu iubirea să mi-o țiiu
cât fără tine-i sufletul pustiu

Nici vara-n toi nu îmi mai intră-n suflet
cât stă iubirea-nchisă ca-ntr-un sipet

Nici păsările duse lin de vânt
nu cântă-n mine al iubirii cânt

O creangă înflorită, ruptă-i jos
de sufletu-ți pornind vijelios

spre mine ca spre o amenințare
pentru iubirea altor clipe rare

Vijelios iubești și n-ai habar
iubirea s-o păstrezi ca pe-un amnar

pe care să-l aprinzi din când în când
să reînvie al iubirii cânt

ce ține trează tainica povață:
aceleiași iubiri să îi fii viață. 10. 3. 2009

ÎNVLBURAREA E DOAR ÎN ADÂNC

S-a liniștit la suprafață marea,
învolverarea e doar în adânc
Ca dintr-un vis îți mai aud chemarea
și pescărușii aripile-și strâng

Nu mai trimit pe aripile-ntinse
mesaje dinspre tine în amurg,
nici eu nu număr zilele proscrise
și clipele-n surdină cum se scurg

Doar marea o păstrez adânc sub pleoape,
înveșmântată-n sute de culori
când soarele torid se scaldă-n ape
și nu mai lasă peste ceruri nori

Lumina peste frunte să-ți ajungă,
iubirea să-mi aducă înapoi
și raze, care gândurile-alungă,
să ne-nlumine sufletu-n șuvoi.

11. III. 2009

CREDEAM...

Credeam că te-am pierdut pentru vecie
și-n mine-i dorul pe vecie dus,
dar azi îți simt prezența mult mai vie,
țin capul drept, ochii privesc iar sus

Și brusc simt cum pornesc întins spre tine,
la kilometri mii ce ne despart –
sunt doar desprindere și zbor,
mi-e sufletul ca un hambar cu grâne
din care aurul culorii doar cobor

Ce bine-i că exiști și am cu cine
în noaptea sufletului să m-ascund!
Se-ndepărtează ochii triști, e bine
iubirea s-o păstrezi mereu în gând

Dezleagă-mi baierile vieții iarăși –
un râu de poezie să-ți ofer
Ce bine-i când alt suflet ți-e tovarăș
și tu rămâi iubirii prizonier!

8. 11. 2008

TRĂIESC DIN NOU CU VISE ȘI HIMERE

Trăiesc din nou cu vise și himere –
plictisul brusc să-l simt iarăși cum pierde

De visul doar mă urcă sus pe culmi
să mă întrec cu norii prinși de ulmi,

vreau să trăiesc în vis, în vis să mă topesc,
blând să-mi șoptească glasu-ți îngeresc

Ce să-mi șoptească? Nu știu ce-ar șopti,
s-ar contopi cu glasul inimii

și inimile-ar ticăi același ritm
pân-am avea pe frunte galben nimb

și-o roată-am deveni, prinși de fiori -
numai așa poți, omule, să zbori.

8. 11. 2008

MI-E SUFLETUL LA PÂNDĂ, TOTUȘI....

Mi-e sufletul la pândă, totuși, dragule,
ca vrajba să n-apară iarăși între noi
și nici plictisul, înmiit, șuvoi
Nu vreau să-ți spun din nou *pribeagule*
Alungă pândă, rupe îndoiala –
e pândă soră bună cu sfiala

Alungă norii cu-o privire-ascunsă
de care depărtarea e pătrunsă
Știm sigur: orice zbor este cădere;
cu cât mai sus, cu-atât dorința-l pierde
Să fie doar iubirea plonjonul în neant?
Au moartea, fericirea mereu același cant?

Trăim mereu dorința de-a ne ieși din fire
și de-a zbura prin spațiu, plutind ca pe zefire
și teama că mereu, izbindu-ne de cuib,
ne-apare, trist în frunte, un coș în loc de nimb?
E teama de-a ne-nvârte mereu numai în cerc,
deși e cercul drumul spre Domnul cel imberb?

Nu știm în lumea asta de ce venim mereu
și ce-am promis în ceruri Purului Curcubeu
Nu știm de ce atrași suntem unul de altul
și amândoi ca unul simți-vom pe Înaltul
Nu știm Domnul cât vrea iubirea să-I întoarcem,
nu știm, fără iubire, viața de-o mai toarcem
nu știm, nu știm, nu știm și-atunci,
în disperare, murim când ne iubim. 8.11. 2008

AȘ VREA SĂ-ȚI SCRIU

Aș vrea să-ți scriu,
dar parcă n-am cuvinte –
m-au părăsit, nu le mai am în minte,
așa c-am să te chem
doar prin tăcere –
în ea nimic din ce mi-ai dat nu piere,
totul se-adună
fără sunet cântă –
ascunsă e
petrecerea de nuntă
ca-ntr-o sămânță
care se-nfioară
să poată fi sămânța ce-o să moară,
să poată oglindi
în zbor întors
lumea de sus
care să moară jos

Devin sămânță,
fă-mă să-ncolțesc –
tu să fii pom, eu fruct dumnezeesc.

13. 11. 2008

MI-AI SPUS SĂ NU-ȚI MAI Scriu

Mi-ai spus să nu-ți mai scriu,
așa c-adorm
și îți voi scrie o scrisoare-n somn
Te voi găsi oriunde te-ai ascunde –
sunt radar nevăzut, culcat pe unde,
sunt vântul care-adie
să-ți aline
durerea care-o porți mereu cu tine,
raza care mângâie iubirea ta cea nouă,
mai proaspătă ca boabele de rouă

Cu tine-am să mă bucur ca un ins
ce-și ține-n palmă sufletul învins
Trup nevăzut, cu tine-ntr-o cămașă,
care la poartă supărarea lasă,
Voi ști când vrei iubirea să ți-o dăruie –
în mine voi simți cum totul năruie –
și-n amețeala cea de moarte-adusă
voi mai găsi și înspre rai o ușă:
voi retrăi cu veșnica ardoare
iubirea care-nvie, care moare.

Tu n-ai să știi nimic sau poate, da,
neauzit când eu te voi chema.

26. II. 2009

E PACE-N MINE

E pace-n mine –
parcă un cocor
mă poartă-n cer
pe-o aripă de dor

Și-acolo te găsesc
pe tine stând:
ai har pe chip
și ochiu-ți este blând
de parcă o lumină
dintr-o stea
s-a revărsat născând
pe fața ta

Așa te vreau:
cu harul de-a iubi -
prin tine să mă-nalț
până - n țării.

12. III. 2009

TOATE IUBIRILE S-AU TREZIT

Toate iubirile s-au trezit
în cea de-acum,
tu ești cel dăruit
pe al meu drum –
în mine vor dormi
gingaș, ascuns
dureri și fericiri
de nepătruns

Doar când lumina
va străfulgera
în ochiul meu
ca și-n pupila ta,
mă vei sorbi
ca pe-un dorit balsam
fără să știu
că asta mă voiam

Ca-n leagăn
lumile purtăm în noi:
le înecăm
și iar le dăm șuvoi

Și tot ce rațiunea
n-a știut,
iubirea ia
ca pe un început
și-aruncă-n vârf de cer

într-un târziu
lumini ce n-ai aflat,
ce eu nu știu

Și, când pătrunși
unul de altul noi vom fi,
în cer numai o stea va dăinui.

15. III. 2009

CÂND VÂNTUL MĂ MÂNGÂIE

Când vântul mă mângâie
cu-o adiere-n seară,
în suflet se trezește
ca-n vis, o-ntreagă vară:
prin degetele tale
iar părul se resfiră,
privirea ta mă cântă
de parc-ar fi o liră

Cu cântec și descântec
tu viața-mi stăpânești –
mă chinui de o vreme
să aflu cine ești,
dar aflu numai dorul
cum îmi rămâne-n prag
și nu știu de ce-n lume
ești omul cel mai drag

Simt ceața cum se lasă
pe-obrajii mei rotunzi
și-mi ești tot mai aproape
cu cât în timp te-afunzi

Neliniștile mele
degeaba se rotesc
pe aripile nopții
în cerc dumnezeesc

Din ceața vremii tu ieși
mereu mai luminos
și uit că-n cartea vieții
ești zar nenorocos
Fără să știu de mine
spre tine mă deschid
și zilelor durute
eu ochii le închid.

15. III. 2009

E-ATÎTA LUMINĂ PE CER

E-atîta lumină pe cer
și totuși, e-n mine târziu,
chiar dacă nimica nu-ți cer,
în sufletul meu rămâi viu

E-atîta lumină și-n casă
și totuși, e-n mine târziu
Când cred că uitarea se lasă,
atunci îmi apari și mai viu

E-atîta lumină în lucruri
și-s calde, de parcă sunt vii
Eu nu știu cum e când te bucuri,
mi-s zilele toate pustii

E-o limpezime-n lumină
și parcă și-n mine ar fi,
dar ești pentru ceartă pricină
și zilele curg tot târzii.

18. III. 2009

TOT MAI TRESALTĂ CERUL

Tot mai tresaltă cerul
când numele ți-l spun
și, din adânc de zări,
eu chipul ți-l adun

Tot mai tresaltă cerul
când numele-ți rostesc
și, din uitate vremuri,
în suflet mi te cresc

Și gânduri iar se-ascund
ca-ntr-un adânc de hău
ca doar un gând să curgă
rostind numele tău

Și vorbele se-adună
și-n cerc se tot rotesc,
deși-mi trimiți furtună,
eu tot le rostuiesc

Aș vrea ca-n timp furtuna
să poată să se-ntoarcă
și parcele întruna
iubirea doar s-o toarcă

Dar tot ce vreau de-o vreme
se-ntoarce doar în urmă,
se zbuciumă-n catrene

ca norii negri-n turmă

Numai tu poți schimba
firul întors de parce:
primind lumina ta,
mă-nvălui doar cu pace.

18. III. 2009

NU MAI AM NORI

Nu mai am nori
ca să înalț cuvinte
și nici lumini
pe degete să-mi pun

De-acum
doar lutului
eu mă supun
și sevei lui
cu aspre jurăminte

Ca pe un zmeu
ce vrea să se înalțe,
eu sufletu - l voi trage înapoi –
să nu mai fie-n
ochii mei speranțe
și nici deasupra mea
lumini-șuvoi

Doar puful plopilor
și-al pădăiei
îmi va rămâne-n poartă
și în drum,
că mă iubește viața
vrând să-mi spună,
din risipirea lui, să mă adun.

25. III. 2009

ASCULT CA-N VIS

Ascult ca-n vis o melodie
și vreau să n-o mai uit nicicând,
poate iubirea o re-nvie
s-o pot păstra cu jurământ

Iubirea ce tresaltă-n fire
și-n mine poate-ar tresălta,
de-aș prinde-o ca pe-un nod de fire
prin care-apoi m-aș subția

Dar nici firea nu mai tresaltă
când melodia s-a sfârșit –
se pierde-n nori cu glas de altă
iubire ce nu s-a ivit.

18. III. 2008

ÎN DIMINEAȚA VIEȚII, FII

Primei iubiri

În dimineața vieții fii –
coboară scări întortocheate
și fără cheie ai să intri
în camerele ferecate

E o intrare în Eden, iubirea –
întreaga fire ți-i povață
și păsările-n zborul lor
că-i viața fără griji te-nvață

Și-n taină ierburile când cresc
pământul îl unesc cu cerul
și, doar din ochi să nu le pierzi,
întreg tu afli Adevărul.

13. 09. 2009

TU EȘTI CARTEA VIEȚII MELE

Primei iubiri

Tu ești cerul de demult
când viața-mi era vis,
tu ești cartea vieții mele
ce atunci mi s-a deschis

Porți corăbii înecate –
noi eram timonieri -
și, de zile ferecați,
suntem proprii prizonieri

Încercăm cu nostalgia
vieții din copilărie
să-i întoarcem vieții cursul
cum resortu-n jucărie

Prăbușite-n noi sunt euri
câte viața ne-a lăsat
Vrem s-alegem dintre ele
doar pe cel mai luminat

Doar pe cel neplutind încă
pe-ale vieții aspre valuri
și, purtați doar de dorință,
să nu-l mai lovim de maluri.

17. 09. 2009

ÎNCERC SĂ FIU ACEEAȘI

Primei iubiri

Încerc să fiu aceeași ca atunci
când cerul mi-era haină
Stând pe brânci,
priveam mirați la stelele din noi,
iubirea coplesindu-ne șuvoi

Nu, n-au murit de tot acești copii,
dar sunt acum pe jumătate vii

Nu mai au suflet fraged și candid –
chiar viața lor s-așterne ca un zid

și se-ncrustează straniu pe-a lor față –
în ochi lumina e un fir de ață.

19. 09. 2009

A PLOUAT DE-ATUNCI CU ANI

Primei iubiri

A plouat de-atunci cu ani
peste inima deschisă,
părul ne-a încărunțit
parc-ar fi o floare ninsă

Gânduri vii s-au învechit,
s-a-nvechit □ i frumusețea
și pe fețe înăsprite
doar durerea-și vrea noblețea

Eu eram ca o hetairă
prea grăbită să mă dărui,
tu, un pui de leu avid
tinerețea să mi-o-nvălui

Cerul ni s-a arătat
blând închis între pleoape
când, venind unul spre altul,
pământu-l aveam aproape

Concentrat într-un sărut
infinitul ne-a adus
în vârtejul libertății
spre-un tărâm necunoscut

Eram plini de-acea putere

ce ne face invincibili
și-ascultam fără de vrere
cum eram numiți teribili

Alegeam doar bucuria,
cu privirile senine,
viața ne era vecia
ce aduce numai bine

Încercând s-alegem timpul
navigăm printre decenii
□i ne credem în Olimpul
ce plute□te pe vecernii

Primim clipele de pace
cum în iarnă o ninsoare,
dar suntem sortiți de parce
s-avem alt drum fiecare

Doar o respiraare lungă
și-o clipire din pleoape
ar putea să ne ajungă
să păstrăm cerul aproape?...

11. X. 2009

NICI TU VREO VINĂ N-AI

Nu eu sunt vinovată de iubirea
ce mă învăluie cu-a ei mireasmă,
nici tu vreo vină n-ai când firea
îți pune-n palme îngerii
de pe catapeteasmă

Ca niște flăcări vii
venim unul spre altul,
chiar iarna când e-aproape,
simți-vom pe Înaltul

Și încercăm uimiți -
pierduți în fire -
duh sfânt să-mbrățișăm
cu trupurile noastre,
simțind iar cum plonjăm
în ceruri cu zefire.

11. X. 2009

ȚI-AM PUS ÎN PALME

Ți-am pus în palme
cerul meu ascuns,
ținut ostatec
chiar și pentru mine

Neliniștile mele
pe rând le-am strâns căuș -
să simt iar pacea firii
lin cum vine

Dar n-ai știut din palme
să-l răspândești în jur –
cu noi întreaga fire
întruna să renască

Și-acuma moare-n mine
iubirea ce ți-am vrut
și-asteaptă în neștire
alt cer să se-mplinească.

s

1. XI. 2009

NICI POEZIA NU M-A MAI PĂTRUNS

Nici poezia nu m-a mai pătruns
de la o vreme cu-armonia ei –
eram o zbatere de cer ascuns
sub un obroc rămas fără de chei

Acum te simt: vii iar ca un zefir
să mă învălui cu iubirea ta
Aș vrea să fiu un lung și tainic fir
ființa ta s-o pot înconjura.

15. XI. 2009

PASĂREA SUFLETULUI

Când dimineața
nu-ți luminează sufletul
o dată cu soarele,
când seara
nu-ți coboară în suflet
dorul de cer,
când noaptea nu-ți aduce
îngerii somnului,
mângâie-ți pasărea sufletului,
hrănește-o cu iubirea de sine
și-ai să devii lumină
din Lumină.

20.II. 2010

MĂ LAS PIERDUTĂ

Mă las pierdută-ades,
de-o melodie, prinsă
Și-n ritmul ei sălbatic
sunt singura învinsă

Vreau una iar să fiu
cu viața în tumult,
dar cine mă oprește
din ce în ce mai mult?...

ca singură să-mi port
menirea prinsă-n joc
și viața să-mi rămână
închisă sub obroc?...

5. IV. 2009

VRAJA ZILELOR DE VARĂ

Vraja zilelor de vară
azi aș vrea să ți-o descriu –
să te mângâie pe geană
când ți-e sufletul pustiu

Pe terasă-ntr-un șezlong
vântu-n păr abia adie
și, cu ochii-nchiși, ca-n somn,
parcă-auzi o melodie

Și, atrași de al tău farmec,
un câțel și o pisică
te privesc înmărmuriți:
ai pe mână o furnică

Ochii când deschizi, e seară,
soarele s-ndepărtat
și, pierdut în zarea zării,
șuier-un accelerat

Vai, un curcubeu cu aripi
a-nceput să fluture
colorându-ți ochelarii

vraja să ți-o scuture

Ah, o undă de tristețe
te cuprinde-ncetiȘor
cum se lasă pe neveste-n
palma ta un fulg ușor

Îți ridici ochii spre soare,
ridici mâinile-amândouă
Și auzi un gând cum spune:
pace ție! pace vouă!

10. II. 2010

UITE, FRUCTELE SUNT COAPTE

Uite, fructele s-au copt -
cad de drag,
e vara-n toi
Şi cosaŞii-au adormit
iarba 'naltă din zăvoi

Aerul a zămislit
zvon de bucurie-n crâng
Şi învaţă-abia să cânte
un pui vesel Şi nătâng

Simt cum vine câte-o boare
dinspre crâng la noi în casă:
viaţa tremură-ntr-o floare
prinde-i suflul, nu zi „lasă“.

10. II. 2010

FILELE VIEȚII

Intru în filele vieții
ca într-o carte:
la fiecare filă
retrăiesc câte-o iubire
Și totuși, nu mă regăsesc
nicăieri pe mine –
cea care am scris cartea.

28. I. 2010

DIMINEȚILE SUFLETULUI

Celor care se gândesc la moarte

I.

Nu mai spune „vreau să mor, viața n-are niciun sens”, spune mai bine „azi simt că trăiesc, nu știu de ce ieri am vrut să mor”

Și diminețile au uneori ceață –
ceața melancoliei sau a disperării
când simți că viața ți se scurge din trup
și n-o poți opri, stai în amorțire,
(deși te miști, deși mănânci din când în când
fără nicio poftă, deși rezolvi treburile de primă
urgență, ca un automat),
dar, uite, soarele a răsărit din nou,
mai luminos ca ieri, sufletul tău l-a trezit,
sufletul tău care e mai luminos ca soarele,
soarele se oglindește în el,
toată iubirea lumii se oglindește în tine
când înveți să te iubești din nou.

II.

Nu există viață și moarte, există doar
viață și moarte a sufletului –
totdeauna se ascunde un suflet viu sau un suflet
mort în spatele vieții sau în spatele morții -
e mereu același suflet care se trezește sau moare

Vezi, sufletul tău e azi iarăși senin
cum e cerul după furtună, orice suflet are
un cer și un iad care stau mereu în balans
ca să păstreze armonia ființei tale

Copacul nu se întreabă de ce are sevă sub coajă,
Se lasă doar învins de anotimpuri,
el înverzește și înflorește de bucurie –
frunzele și florile sunt cuvintele lui,
bucuria lui e chiar sensul vieții,
bucuria ta e chiar sensul vieții,
așa că bucură-te fără niciun motiv

Ca o beție de viață sunt diminețile sufletului
când ieșirea din somnul cețos
te ridică pe culmea cerului
de unde te poți oglindi în fântâna cea mai
limpede și mai adâncă a sufletului tău
Ca o beție de viață sunt diminețile sufletului
când cu ochi de copil înveți să privești
din nou prospețimea naturii

Uite, flori multicolore s-au avântat pe gardul
putred dinspre vecini, aerul e cald și prietenos
ca atunci când, înfășurați ca într-o cămașă, un el
și o ea credeau că veșnic doi va rămâne unu

Singurătatea e doar dorul de sine, acel sine pe
care nu-l poți cunoaște fără un altul, frumusețea
dimineților e numai în noi, numai în noi,
natura doar potențează frumusețea ascunsă a
dimineților,
tufe și flori de tot felul îți întâmpină pașii
când mergi, păsările par să fie aceleași ca atunci
când credeai că viața e numai un zbor,
un scaiete ți se prinde prietenește de umăr, iar
o crenguță de măr se sacrifică din iubire
rămânând agățată în părul tău,
roua e la fel de proaspătă și rece sub tălpi
și oglindirea soarelui în boabele ei îți spune
că cerul a plâns pentru tine
Dacă soarele încape într-o boabă de rouă,
dimineața nu încape în sufletul tău?...

III.

O altă dimineață va urma după această furtună,
gândește-te, o altă dimineață a sufletului tău!
Gândește-te la ea în timp ce treci prin furtună,
primește uraganul sufletului cu gândul

la liniștea ce va urma
Gândește-te, vei fi ca o omidă transformată în
flutură, gândește-te la zbor, numai la zbor
și nu vei simți căderea

Mergi cu mâna ascunsă în sân, în sânul în care se
zbate pasărea sufletului
Păstrează-i zborul lin, zbaterea ei să devină o
tresărire ușoară, o revenire la viață din abisul
uitării

Iubește melancolia sufletului, lasă-te deșirat de
tristețe, pentru ca apoi să-i poți gusta bucuria
Cum pânza dintre viață și moarte, pânza dintre
bucurie și tristețe
Privește natura și vei vedea viața și moartea
îmbrățișându-se, slăvește-le iubirea!
și sufletul tău va răsări de sub frunze
umede și veștede.

IV.

Nu există moarte, există doar un alt fel de
dimineață a vieții ce transcende prin carne și
sânge
Nu te plânge de pietrele colțuroase întâlnite pe
drum, ele anunță bucuria de la capătul drumului

Nu vei avea viziunea ansamblului, dacă nu
cunoști mai întâi fragmentele vieții ce se nasc
deopotrivă din bucurie și durere
Desprins din haina de carne, vei învăța să
gândești și să simți numai cu inima, vei învăța, în
sfârșit, că nu există nimic în afara iubirii, iubirea
care cuprinde totul ca în niște cercuri concentrice
pentru ca fragmentul din tine să simtă Întregul.

Numai diminețile contează, diminețile sufletului
care îți revelează brusc sensul vieții
tocmai când urci pe culmea cea mai înaltă a
valului, când, învăluit în roșul îndepărtat al
aurorii, uiți de fragilitatea valului și,
preocupat de miezul adânc al vieții, traversezi cu
împătımire, moartea

Să iubești diminețile –
ele sunt mereu o altă trezire din ceața morții,
din moartea sufletului,
să iubești diminețile –
ele sunt mereu o nouă naștere,
o nouă poftă de viață
Când nu știi să iubești diminețile,
privește roua cum oglindește soarele, privește
soarele cum alungă întunericul,
privește frunza cum crește din creanga cea mai
uscată, privește pământul crăpat
cum primește ploaia mult așteptată
și nu uita că orice dimineață a sufletului
alungă norii din inima ta.

V.

Sufletul tău, cu toate diminețile reunite în el,
cu toate diminețile fără ceață și fără ploaie,
dansa în jurul iubirii așteptând îmbrățișarea,
iubirea a făcut doar o jumătate de gest, cealaltă
jumătate ai primit-o înapoi ca pe un bumerang
care nu iartă locul țintit

Tu mergeai cu mâna sprijinită de inimă, de teamă
să nu-ți iasă din piept, ca în urma unei lovituri de
cuțit, dar într-o zi o pasăre ți s-a așezat pe umăr
și ți-a spus: eu sunt sufletul tău, întinde
amândouă mâinile și-ai să poți să mă prinzi.
Curaj!

17. IV. 2010

IUBIREA DE PATRIE

1.

A fi român
înseamnă
să-ți luneci prin suflet
ca să te pierzi de tine
și să te regăsești
cu-atât mai proaspăt
și mai limpede în soare
cu cât tăișul vieții e mai dur

Câmpuri, dealuri și munți
să-ți sapi în suflet,
pâraie, râuri, fluvii împrejur –
din ele să ieși mort, izbit de-o piatră
și să învii ca Lazăr, nesperat

Să fii mereu cu liniștea în suflet,
chiar dacă ochiu-ți pare disperat,
să faci echilibristică în viață
cum păsările pe un stâlp de telegraf

Să-ți imprimi cartea vieții-n soartă,
□i să-ți vezi viața ca pe-o artă
în care e ascunsă nemurirea.

12. V. 2008

2.

A fi român
înseamnă
să vezi veșnicia
mai aproape de iarbă
decât de piatră,
să porți cu tine
prin lume
oriunde te-ai duce,
rotundă, o vatră

Să fii drept ca bradul,
puternic ca stejarul,
să tai mămliga fierbinte cu ața
și să presari în cântece și jocuri
lumina și roua
din preajma pădurilor
ca să se vadă,
precum Steaua Betleemului,
din depărtare
puterea cuminecăturilor
din lumina pâlpâind între palme
și, cuprins de vraja clopotelor la vecernie,
să te lași purtat de cer
spre dincolo.

12. 5. 2008

3.

A fi român
înseamnă
să te lași purtat de mână
de Maica Sfântă
și de Fiul Ei,
să-ți faci din fiecare nefericire,
o biserică
cu vârful în fiecare zi mai înalt,
să porți în suflet
gunguritul porumbilor
și o coroană din crengi de măslin,
nevăzută pe frunte
ca semn al păcii
pentru celălalt

A fi român înseamnă
să ai gândul pe pământ
și sufletul în cer.

12. 5. 2008

PATRIA

Patria e dorul
ce te-nconjoară
ca o umbră urmându-te,
suindu-se în suflet
cu fiecare depărtare mai mult
fără de scară

Patria e gândul
ce sapă adânc,
răscolind durerile
și împlinirile
drumului tău către cer

Fără s-o porți pe ea
ca pe-o pereche de-ncălțări
până la rupere,
Duhul Sfânt nu se apropie,
nu-Și alină aripa nevăzută
deasupra duhului tău

Patria e adâncă rotire
a Vulturului
ce coboară în tine
ascuns,
urzindu-ți visele
în limba copilăriei
până la albire,

până la desprindere
de neadevăr,
să poți să crești în spirit
până la îngeri

Patria e ca o plantă
care iubește pământul
doar ca să se ridice la cer

Patria e ca și cum
ai fi apă
în care se oglindește cerul
dăruindu-se apoi
în aburul norilor

Patria e ploaia fertilă
care-ți adapă sufletul
cu rădăcinile crescând în sus
până la Arborele Vieții
sau Arborele lui Iisus
și întâlnirea rădăcinilor cu ramurile
e ca o batere molcomă de vânt
care pe nesimțite cheamă sufletele
într-un vârtej nevăzut,
numit dorul de cerul patriei.

14. 7. 2008

CUPRINS

CUPRINS.....	2
INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ I.....	4
INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ II.....	6
INTRARE ÎN PRIMĂVARĂ III	7
CA O PĂRERE.....	8
O LUME-ARHAICĂ SE ÎNTREVEDE	9
E TOTUL SIMPLU-N FIRE	10
AZI SIMT C-AM ÎNFLORIT PE DINĂUNTRU	11
ZVON DE VIAȚĂ.....	12
SUNT CA O SĂMÂNȚĂ SUB ZĂPADĂ.....	13
SIMT O PUTERE MAGICĂ ÎN MINE	14
SE SPARGE MIEZUL GRÂNELOR	15
E TIMPUL SĂ PĂȘEȘTI ÎNALT.....	16
PĂTRUNZI ÎN MINE CA O TAINĂ.....	17
CA ROUA DIMINEȚII.....	19
IUBIREA	20
ÎN CURÂND SE FACE TOAMNĂ	21
AZI SIMT BUCURIA DEPLIN	22
ARBORELE MEU ROȘU.....	23
ȚII MINTE?.....	24
ÎMI TRAG NEPĂSAREA PE TRUP.....	25
N-AI SĂ MĂ RECUNOȘTI	26
E-O VREME-AFARĂ ASTĂZI CA ATUNCI	28
CE ZUMZET AZI LA STUPII DIN LIVADĂ! 29	
RĂSAD DE VISE	31
NU EU SUNT VINOVAȚĂ DE IUBIRE	33
STĂTEAM DOAR TÂMPLĂ LÂNGĂ TÂMPLĂ.....	34
DAR TU ÎN SUFLET ÎMI COBORI.....	35

MI-E DOR DE GÂNDUL TĂU FRUMOS	37
DOAR PENTRU TINE SCRIU	38
ÎNVLBURAREA E DOAR ÎN ADÂNC.....	39
CREDEAM.....	40
TRĂIESC DIN NOU CU VISE ȘI HIMERE...	41
MI-E SUFLETUL LA PÂNDĂ, TOTUȘI.....	42
AȘ VREA SĂ-ȚI SCRIU	43
MI-AI SPUS SĂ NU-ȚI MAI SCRIU.....	44
E PACE-N MINE.....	45
TOATE IUBIRILE S-AU TREZIT.....	46
CÂND VÂNTUL MĂ MÂNGÂIE	48
E-ATĂTA LUMINĂ PE CER.....	50
TOT MAI TRESALTĂ CERUL.....	51
NU MAI AM NORI	53
ASCULT CA-N VIS	54
ÎN DIMINEAȚA VIEȚII, FII	55
TU EȘTI CARTEA VIEȚII MELE.....	56
ÎNCERC SĂ FIU ACEEAȘI	57
A PLOUAT DE-ATUNCI CU ANI.....	58
NICI TU VREO VINĂ N-AI.....	60
ȚI-AM PUS ÎN PALME.....	61
NICI POEZIA NU M-A MAI PĂTRUNS	62
PASĂREA SUFLETULUI	63
MĂ LAS PIERDUTĂ	64
VRAJA ZILELOR DE VARĂ	65
UITE, FRUCTELE SUNT COAPTE.....	67
FILELE VIEȚII.....	68
DIMINEȚILE SUFLETULUI	69
IUBIREA DE PATRIE.....	75
PATRIA.....	78